

LBRIS

Chance of a Lifetime

We know
books

Jude Deveraux, Tara Sheets

Copyright text © 2021 Deveraux Inc.

Toate drepturile rezervate.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Șansa unei vieți
Jude Deveraux, Tara Sheets

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEVERAUX, JUDE; SHEETS, TARA
Șansa unei vieți / Jude Deveraux, Tara Sheets
trad. din lb. engleză: Luciana Răducanu -
București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-9134-7

I. Răducanu, Luciana (trad.)

821.111

JUDE DEVERAUX
TARA SHEETS

Șansa unei vieți

Traducere din limba engleză
Luciana Răducanu

LITERA
București

capitolul 1

Kinsley, Irlanda, 1844

Încăierările din taverna Goose & Gander nu erau ceva nou. Pumnii și insultele aruncate erau la fel de obișnuite ca băutura proastă servită acolo și, după părerea lui Liam O'Connor, câteodată erau mai bune. Dacă o bătaie continua în stradă, un arendaș cherchelit sfârșea cu fața în troaca pentru porci, cineva își pierdea dinții sau – mai rău – sărmanii săteni din Kinsley abia dacă observau asta. Mana cartofului făcea ravagii în țară. Recoltele erau proaste, iar starea sufletească era și mai proastă. Un om murea beat și înconjurat de prieteni, dar... Ei bine, se putea și mai rău.

Liam se sprijini cu umărul său lat de peretele exterior, așteptând momentul potrivit ca să intre. Fusese o zi lungă și nu avea chef să se amestece în altă încăierare. În seara aceea, se gândea la lucruri mult mai importante. Lucruri importante, scumpe, care străluceau exact cum Goose & Gander nu o făcea.

– Șobolan nenorocit! răzni un bărbat. Acri-s-ar laptele în vacile tale și lovi-te-ar sfrenția!

O clipă mai târziu, doi bărbați dădură buzna pe ușa tavernei, dându-și pumni și ridicând noroiul cu loviturile de picioare.

Liam căscă și își făcu loc printre spectatorii beți care deja se revărsau în stradă ca să facă pariuri.

– O'Connor!

Un bărbat trase de cămașa lui Liam, rupându-i o cusătură.

Liam își întinse gâtul și văzu o gaură în mânecă. „Fir-ar al naibii!” Soția fratelui său avea să îi rupă gâtul pentru asta. Era a treia oară în acea săptămână când o rupea – și avea o singură cămașă.

Liam se încruntă la bărbatul cu pieptul cât un buroi, care stătea în apropierea ușii, bălângănindu-se pe picioare.

– Ce vrei, Angus?

Bătrânul era un client fidel al tavernei, cunoscut pentru pariurile proaste pe care le făcea de fiecare dată când bea, ceea ce se întâmpla mai tot timpul. Îl privi chiorăș pe Liam.

– Încă îmi datorezi berea de săptămâna trecută.

– Mda, de asta sunt aici, bădăranule, minți cu ușurință Liam. Vino înăuntru după bătaia în noroi și-ți voi plăti datoria!

Angus îl privi suspicios. Chiar dacă era cherchelit bine, părea sceptic, ceea ce demonstra că nu avea tocmai creier de bibilică, așa cum credeau oamenii.

Liam icni și arătă spre bărbații care se luptau în noroi.

– Ia uită-te la asta! Îți vine să crezi ce fac?

Când Angus se clătină pe picioare și își îndreptă atenția către bătaie, Liam se strecură repede în tavernă. Dacă norocul era de partea lui, Angus avea să sforăie cu fața în noroi în următoarele minute. După cum îl cunoștea, erau mari șanse să se întâmple asta.

Taverna era plină de fum și luminată slab, lucru care ajuta să nu se vadă foarte bine șobolanii care se strecurau uneori pe podea sau mâncarea de o calitate îndoielnică. Mesele și scaunele de lemn erau atât de înghesuite unele în celelalte, încât trebuia să te întorci într-o parte ca să nu te ciocnești de ceilalți, probabil acesta fiind unul dintre motivele pentru care încăierările se iscau atât de des. Și dacă vreun optimist ar fi încercat vreodată să susțină că locul nu era atât de rău precum părea, ei bine, mirosul de corpuri nespălate, tocana stricată

și câinii păduchioși care adulmecau pe sub mese întreau faptul că era doar o iluzie.

Dar, oricât de neplăcut era locul, pentru Liam și gașca lui era destul de bine. În domeniul său de activitate, era fix locul de care avea nevoie pentru a face planuri fără grija de a fi auzit. Nici un magistrat nu ar fi pus piciorul în mod voit acolo, așadar era aproape perfect.

– Liam! îl strigă prietenul lui cel mai bun de la masa din colț. Boyd era un bărbat scund și îndesat, cu păr negru cârlionțat și o privire vicleană căreia nu-i scăpa nimic. Aici!

Liam se alătură la masă. Lângă el stăteau frații O'Malley. Frații Bricks¹. Erau la fel de proști precum porecla lor, dar ce le lipsea din creier era compensat de mușchii pe care îi aveau. Erau gemeni identici, cu trăsături necioplite, care vădeau prostie, și cu pumni puternici. Liam nu îi cunoștea așa cum îl cunoștea pe prietenul lui din copilărie, Boyd, dar nu conta. Frații Bricks erau mereu atrași de afaceri dubioase, mai ales dacă erau plătite bine.

– Ce vești ai? îl întrebă Boyd.

Liam făcu semn să i se aducă o halbă de bere.

– Cam într-o săptămână va ajunge prin zonă un baron. O duce pe nevastă-sa să-și viziteze prietenii, deci ar trebui să aibă ceva bijuterii frumoase la ei.

Boyd pufni ironic.

– Mai așteaptă cu bijuteriile tale, Liam! Eu și băieții avem vești mult mai bune.

Unul din frați mormăi și luă o gură de bere.

O chelneriță aduse o halbă și o așeză în fața lui Liam, aplecându-se peste masă un pic mai mult decât era necesar. Zâmbetul ei era larg, iar decolteul, și mai larg.

– Mulțumesc, Betsy, îi făcu cu ochiul Liam.

¹ În limba engleză, *brick* înseamnă cărămidă – aluzie la faptul că personajele arătau ca niște matabale musculoase și fără creier. (n.tr.)

avea de regulă ultimul cuvânt și rezistaseră împreună atât de mult timp.

- Prea multă bătaie de cap, îi spuse Liam în cele din urmă.

Boyd se întoarse către gemeni.

- Cred că liderul nostru neînfricat a luat-o razna.

- Uitați care e treaba! Liam își așază halba pe masă cu o bufnitură. Când jefuiești trăsura în pădure, poți fugi kilometri întregi în orice direcție. Dacă suntem urmăriți, nimeni nu ne va putea întrece. Știm toate cotloanele și toate potecile ascunse. Într-o casă ca a lordului... Clătină din cap. Nu știe nimeni cum e acolo. Da, lordul și fiica lui pot fi plecați. Dar cum rămâne cu servitorii? Trebuie să fie mulți într-o casă atât de mare. Vom fi prinși ca peștii într-un butoi și nu vom avea unde să fugim.

Boyd își strânse buzele, enervat.

- Tu auzi ce zici, Liam? Spui cum să fugi de pericol ca o fetiță ascunsă în spatele fustei dădacei. Țsta este un plan sigur. Gemenii au auzit de la croitorul lordului că li s-a dat liber servitorilor. Măine pleacă, iar casa va fi goală. Deci mergem mâine-noapte, nimic mai simplu. Singurul pericol va fi că o să ne îngrășăm prea mult de la mâncat și băut în exces, pentru că vom deveni bogați ca însuși diavolul.

Bătu cu pumnul în masă și izbucni în hohote de râs.

Frații Bricks i se alăturară.

Liam zâmbi reticent și mai luă o gură de bere. Îl știa pe Boyd destul de bine ca să știe că nimic nu avea să îl oprească într-o situație de genul ăsta. Boyd era un prieten loial, dar lăcomia lui era fără margini.

În timp ce bărbații făceau planul pentru următoarea noapte, Liam veni cu planul său secret. Dacă în locuința lui Lord McLeod era o comoară din bijuterii, avea de gând să spargă casa în acea noapte și să o fure înainte

ca prietenii lui să aibă ocazia să o facă. Apoi avea să le arate bijuteriile a doua zi. Avea să spună că fusese mai ușor să meargă singur decât să își riște toți capul. Boyd și frații Bricks ar fi fost atât de uimiți de norocul lor, încât ar fi uitat de planul de a da foc casei. Era singura cale sigură pe care Liam o vedea. Strânse din dinți cu hotărâre, mintea învârtindu-i-se la ce avea de făcut.

Bărbații care luaseră parte la bătaia de afară începură să dea buzna înapoi în tavernă, iar Liam îl văzu pe Angus în mulțime. Chiar la țanc.

- La naiba! făcu Liam dându-se cu scaunul înapoi. Se mută la fereastra din spatele lui Boyd și o deschise. Eu am zburat de aici, băieți! Când vine Angus, spuneți-i că nu l-am mai putut aștepta și că mă întorc mâine cu banii lui.

- Te acoperim noi, îi zise Boyd bătându-l pe spate. Fugi! Ne vedem mâine la amurg, da?

Liam încuviință, apoi sări afară prin geamul taverei, devenind una cu umbrele în timp ce o luă în jos pe stradă.

Era o vreme rece precum sărutul unei vrăjitoare și trecuse de miezul nopții când Liam se trezi agățat de o parte a casei lordului, rugându-se la Sfântul Nicolae. În timp ce îi trecu prin cap că Sfântul Nicolae era patronul hoților plini de *căință*, decise că nu strica să se roage. S-ar fi căit mai ales dacă ar fi căzut și și-ar fi rupt gâtul.

Se îndreptă spre o fereastră de la etajul al doilea de deasupra unui trandafir cățărător. Prima parte a cățărării fusese destul de ușoară, dar ultimii metri se dovedeau a fi greoi. Tremurând din cauza efortului, cu sudoarea scurgându-i-se pe spate, Liam se prinse de pietrele colțuroase și se trase în sus pe perete. Jacheta lui, pe care fratele lui nu o mai găsea folositoare, îi era prea strâmtă la umeri ca să urce cu ușurință, așa că o lăsase

în tufişurile din apropiere, împreună cu cizmele. Acum, când ceaţa se lăsase tot mai mult, iar pereţii deveneau din ce în ce mai alunecoşi, începu să regreta planul de a fi venit singur. Din păcate, era prea târziu să dea înapoi, aşa că îşi continuă urcuşul perfid, încordându-şi muşchii în timp ce se apropia de fereastră.

După şapte rugăciuni către Sfânta Fecioară şi o alunecare aproape fatală, Liam ajunsese într-un final pe marginea ferestrei. Împinse geamul cu o mână, îşi agăţă un picior de pervaz şi se târi înăuntru. Când picioarele lui goale atinseră podeaua din piatră, îşi odihni capul pe cadrul ferestrei, respirând greoi şi râsuflând uşurat. Pentru numele lui Dumnezeu, era cât pe-acî să o pătească!

– Bună, se auzi o voce blândă în spatele lui.

Liam se întoarse. Ceva ascuţit îi străpunse călcâiul drept. Scoase o înjurătură, apucându-se de piciorul rănit şi topăind în celălalt, şi se holbă şocat. Durerea adâncă şi ascuţită ce îi săgeta piciorul era în completă contradicţie cu priveliştea dulce din faţa lui.

O tânără încântătoare stătea şi îl privea din mijlocul patului. Înconjurată de perne şi de dantelă, arăta ca o prăjitură pufoasă roz pentru ceai.

Avea o faţă frumoasă, rotundă, cu un nas lung şi cârlionţi aurii, ce formau o cascadă în jurul umerilor. Într-o mână ţinea un măr mâncat pe jumătate, iar în cealaltă o carte. Lângă patul ei ardea o singură lumânare, oferind destulă lumină încât Liam să îi observe mai degrabă surprinderea decât teama. Ciudat! Majoritatea femeilor ar fi ţipat de ar fi trezit casa până acum.

– Oh! Sprâncenele ei delicate se împreunară. Te-ai rănit la picior?

Îşi aruncă mărul şi cartea deoparte şi coborî din pat.

Îşi făcea griji pentru el? Lui aproape că îi veni să râdă, dar era prea ocupat să se holbeze la mica prăjitură care

acum îngenunchea pe podea în faţa lui pentru a-i examina piciorul.

– Îmi pare rău. Ea clipi spre el cu ochii ei mari şi rotunzi. Stai să iau un prosop!

Se ridică să ia un prosop şi un castron mic cu apă de lângă lavoar, apoi făcu semn către partea patului unde se afla lumânarea.

– Aşază-te pe pat ca să pot vedea mai bine!

„Pe patul ei?“ Liam nu se mişcă. Femeia asta era scrântită?

– Este în regulă, îi zâmbi ea încurajator, arătând cu degetul către patul pufos acoperit cu dantelă. Doar câţiva paşi mai încolo.

Liam merse încet spre pat, întrebându-se dacă nu cumva căzuse de pe zid şi până la urmă murise. Doar că ea semăna prea mult cu un înger, iar el sigur nu se îndreptase în direcţia aceea. Ochii ei mari şi albaştri erau conturaţi de gene întunecate şi buze pline care ar fi făcut un bărbat să aibă gânduri păcătoase. Deci nu era un înger. Altfel ar fi fost aruncat în iad pentru tot ce-şi imagina legat de gura ei.

– Îmi pare foarte rău pentru piciorul tău, spuse ea, rupând prosopul în fâşii lungi. E vina mea că mi-am lăsat colecţia de scoici pe podea. Cea pe care ai călcat este foarte ascuţită şi ţepoasă, dar nu-i aşa că este o frumuseţe?

Ea ridică o scoică ciudată şi cu ţepi maronii. *Frumuseţe* nu era cuvântul la care se gândea el.

Liam ridică o sprânceană, dar nu scoase nici un cuvânt. Ea nu păru să observe.

– Intendentul tatălui meu a adus-o de pe o corabie din port, continuă ea în timp ce lăsă scoica pe noptieră şi îmbibă cârpa în apă. Spune că este de undeva de foarte departe, un loc exotic unde aerul e plin de mirodenii. Cum crezi că e asta? Mirodenii în aer? Râse în timp ce curăţa încet rana de la călcâiul lui. Îmi imaginez

că ar putea fi frumos dacă aceste mirodeneții ar fi scortişoară amestecată cu zahăr sau poate nucşoară, dar nu sunt amatoare de piper negru. Cred că, dacă vizitezi un loc unde aerul e plin de piper negru, e destul de teribil, nu-i așa?

Liam încuviință. O femeie tânără îi spăla piciorul în dormitorul ei. În mijlocul nopții. După ce tocmai intrase prin efracție în casa ei. Situația era una cu totul nouă pentru el, așa că rămăsese mai degrabă fără cuvinte. Ea, pe de altă parte, nu avea problema asta.

- Colecționarea scoicilor e una dintre pasiunile mele preferate, îi zâmbi ea și se simți ca și cum soarele răsărise peste chipul lui. Dădaca întotdeauna mă ceartă pentru că las lucruri pe podea. De fapt, nu îmi mai e dădacă, pentru că am 17 ani, bineînțeles, și asta ar fi stupid. Dar a fost dădaca mea, deci încă îi spun așa, chiar dacă acum este camerista mea. Știi...? Se uită la el gânditoare. A devenit foarte morocănoasă și autoritară la bătrânețe. Nu îmi dau seama dacă este vina mea sau dacă doar este supărată că viața aici e atât de plictisitoare. Începu să-i înfășoare o fâșie lungă de material în jurul călcâiului. Spune că mereu sunt cu capul în nori și că îmi pierd timpul cu pasiuni prostești, când ar trebui să mă ocup de lucruri mai importante, cum ar fi broderia. Dar cum să se compare un ac și o ață cu minunățiile oceanului? Ai fost acolo? îl întrebă deodată.

Liam clipi. Încuviință.

Ea oftă, ondulându-și un cârlionț moale ce i se lăsase peste ochi.

- Ei bine, ce noroc, nu? Nu am fost niciodată pe marea mării. Nu am văzut altceva decât Kinsley și împrejurimile sale rurale. Tatăl meu, lordul, zice că e mult prea periculos pentru mine să mă duc oriunde altundeva. Uneori îmi doresc să fi fost căpitan de vas, ca să pot merge în aventuri captivante și să văd toate minunățiile.

Oftă adânc, legându-i bandajul într-un nod strâns.

Liam își îndoi piciorul, verificând bandajul. Nu era rău pentru o domnișoară răsfățată.

- Te-am mai văzut, știi? spuse ea pe un ton colocvial. În oraș, cu prietenii tăi.

El o privi cu atenție. Îl văzuse cu Boyd și cu gemenii? Știa ce fel de viață duceau?

Ea flutură ușor din mână, lăsând impresia că era neimportant.

- Sunt sigură că tu nu m-ai observat. Mereu eram cu dădaca sau în trăsură. Dar tata vorbește cu drag despre arendașii lui, iar eu îl ascult. Am văzut și ferma familiei tale. E înspre vest, nu? O fermă drăguță, cu câmpuri încântătoare și cer albastru.

Îi zâmbi din nou, doar că de data asta gândurile lui Liam erau departe de a fi vesele. Se gândi la ferma fratelui său, acolo unde locuia. O casă de țară cu saltele de paie înghesuite. Frigul pe care îl simțea până la oase prin acoperișul de paie pe timp de iarnă. Soția fratelui său plângându-se de cartofii stricați de pe masă. Trei copii mici plângând. Unul bolnăvicios. Niciodată nu era mâncare îndeajuns. Niciodată nu era ceva îndeajuns.

Fiica lordului se ridică și puse deoparte cârpa și castrolul cu apă. Apoi se îndreptă către măsuta de toaletă și aprinse altă lumânare, ceea ce îl ajută pe Liam să o vadă mai clar.

Era îmbrăcată într-o rochie amplă. Gulerul roz cu pliseuri se revărsa peste corsajul înalt până la gât, acoperindu-i mare parte din piept și din talie, într-un stil între pueril și respectabil. Nu era genul de rochie pe care ar fi purtat-o o fată de vârsta ei. Asta nu însemna că Liam văzuse multe doamne elegante, dar știa îndeajuns de multe ca să recunoască ciudățenia unei tinere drăguțe ca ea. Nu o mai observase în sat înainte. Pe de altă parte, nu avea obiceiul să frecventeze locuri în care putea merge fiica lordului.